

W. Chudziak, J. Bojarski, V. Stawska

Unisław, st. 1, gm. loco, woj.
toruńskie, AZP 36-41/7

Informator Archeologiczny : badania 26, 89

1992

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Śniatycze, st. 45
gm. Komarów, woj. zamojskie
AZP 90-90/— lub 90-91/—

Państwowa Służba Ochrony Zabytków
 w Zamościu

Badania prowadziła mgr Ewa Prusicka. Finansowane przez Urząd Gminy w Komarowie. Pierwszy sezon badań. Grodzisko wczesnośredniowieczne, ślady osadnictwa z epoki brązu i okresu wpływów rzymskich.

Stanowisko położone jest w lesie młodniku, na terenie wydmy piaskowych, co nie sprzyja dobrej widoczności, w pobliżu niewielkiego ciekę wodnego — rzeki Sieniochy. Zostało zlokalizowane w 1990 r. na podstawie informacji miejscowej ludności o widocznych na powierzchni okrężnych wałach ziemnych, dobrze czytelnych na co najmniej połowie obwodu. Na powierzchni stanowiska znaleziono drobne fragm. ceramiki pradziejowej. Dane te pozwoliły na wysnucie hipotezy o istnieniu w tym miejscu reliktyw grodziska. Celem badań wykopaliskowych było potwierdzenie tej hipotezy, przebadanie i ustalenie stanu zachowania oraz funkcji i chronologii wałów.

Założono 3 wykopy badawcze o łącznej powierzchni 47,5 m². Badaniami objęto północno-wschodnią część grodziska, gdzie rozpoznano nawarstwienia wału, rowu-fosy? i majdanu grodziska.

Wały wyraźnie zarysowały się we wschodniej, północnej i zachodniej części pierścienia grodziska, którego średnica wynosi ok. 140 m. Są to wały ziemne bez śladów konstrukcji drewnianych. W części badanej wykopaliskowo zachowana wysokość wału wynosiła 0,5–1 m, szer. 2,5–3 m, szer. rowu-fosy? 3,5 m. W południowej części grodziska wały są prawie nieczytelne. Najprawdopodobniej nie jest to wynikiem dużego stopnia ich zniszczenia — pierwotnie mogły one w tej części nie istnieć lub były bardzo niewielkie, od południa istniała bowiem naturalna obrona w postaci bagien i podmokłych terenów doliny rzeki Sieniochy.

Na stanowisku zarejestrowano kilkadziesiąt fragm. ceramiki kultury trzcinieckiej, w tym fragm. narzędzia kamiennego, także fragm. ceramiki kultury przeworskiej. W wykopie II, na głębokości 1 m poniżej poziomu gruntu odkryto naczynie zachowane fragmentarycznie, które wydątkowano na wczesne średniowiecze (VI–VII w.). Ponadto w wykopach I i II, założonych w obrębie wałów, znaleziono kilka drobnych fragm. ceramiki wczesnośredniowiecznej. W wykopie III, założonym na majdanie grodziska, nie zarejestrowano żadnych śladów osadnictwa.

Przy obecnym, niewielkim stopniu rozpoznania stanowiska, trudno jest bliżej określić formę i funkcję grodziska. Można jedynie stwierdzić, że wały usypano na terenie wcześniej zasiedlonym w epoce brązu i okresie wpływów rzymskich. Najprawdopodobniej należy je łączyć z wczesnym średniowieczem.

Badania będą kontynuowane.

Tarnobrzeg-Dzików, st. 1 patrz późne średniowiecze

Unisław, st. 1
gm. loco, woj. toruńskie
AZP 36-41/7

Uniwersytet im. Mikołaja Kopernika Instytut Archeologii i Etnologii w Toruniu

Badania prowadzili W. Chudziak, J. Bojarski i V. Stawska. Grodzisko wczesnośredniowieczne (X/XI w.)

*Literatura: *Wczesnośredniowieczne grodziska...*, s. 175–177.